

Kaverit kalalle lähti,
ahvenia pyytämähän,
taikka hauen vonkaleita.
Paistoi päivä, laine loiski,
sousi venhokin somasti,
hiljallensa vieri virta.

Roope koukkuhun pujotti
madon pullukan ja paksun
vierellänsä vahtikoira.

Lainehilla leikkimistä,
kohon hyppelehtimistä.

Ahven näykki atriaansa,
vaan ei kiinni tartutellut,
eikä särki syöpötellyt,
ohi haukikin sukelsi.

Muuttui tuijotus äkisti,
tuli rantahan uimarit,
tyttöparvi niin iloinen,
virran päällä polskimahan,
lainehilla liukumahan.

Näky loihti miehen mielen,
muistanut ei Roope-raukka
onkeansa, haukeansa,
katsellessaan rannikolle.

Hauki suurisuinen, vahva
tarttui koukkuhun lujasti:
vapa lähti syötteinensä
suuren hauen seuralaiseks.

Jopa Roopekin havahtui,
häpeissänsä harmitteli:
Miksi juuri rantaan tähän
tyttöparvi puikkelehti,
sotki, loihti miehen ällin.
Koiran korvahan supatti:
Tästähän ei kertoella,
eteenpä in ei ilmoitella.
Vahtikoira vain murahti.